

[Margrete Auken]

økonomisk rentabelt – kan den ligge flere steder. Vi har ikke sagt, at man ikke kan have klorproduktion. Vi har bare sagt, at den ikke må ligge dér.

Det er noget sludder, når Sojakagen siger, at så er man nødt til at lukke hele virksomheden. Kloranlægget kom faktisk til betragteligt senere end den øvrige del af produktionen. Der er selvfølgelig ting, der bliver lidt dyrere, vist især brint, hvis man ikke kan udvikle det på den måde. Men det andet er ren demagogi og burde ikke gøre indtryk på folketinget, og så vidt jeg kunne høre, var der heller ikke så mange her, der slog på den ende af det. Jeg tror, der var en enkelt ordfører. Bare vi er klar over, at det er det sædvanlige, vi hører, at man må lukke det hele, så snart der er noget som helst.

Det er i reglen ikke miljøkrav, der lukker virksomheder. Det er kapitalen, der lukker virksomheder – eller lukker arbejdspladser, skal vi sige det sådan, nedlægger arbejdspladser. Det er den, der gør det. Det er meget sjældent, vi kan se en direkte sammenhæng mellem miljøkrav og tab af arbejdspladser. Her er en sammenhæng. Det er ikke så mange arbejdspladser. Hr. Carsten Andersen gjorde rede for noget af det, der kunne gøres i denne sammenhæng.

Vi tager det meget alvorligt. Vi synes, at socialdemokratiet burde se mere sammenhængende på det end at lade disse 50–100 arbejdspladser i et af de mindre sårbare områder afgøre holdningen.

(Kort bemærkning).

Løvig Simonsen (S):

Jeg gør opmærksom på over for fru Margrete Auken, at vi ikke nævnte noget om arbejdspladserne i produktionen. Vi er selvfølgelig godt klar over medarbejdernes situation. Vi synes, vi ville forholde os til den sag, der forelå, nemlig den risiko, der var ved klorproduktion, og den har vi ikke undervurderet. Det kan godt være, at fru Margrete Auken kun kan opfatte én pointe, men det behøver ikke at være min fejl. Det kunne jo også være fru Margrete Aukens fejl. Der var tre ting, vi gjorde opmærksom på: miljøankenævnets afgørelse, at det først og fremmest må tages op i Københavns kommune igen, og at man kan sige, at det er en vilkårlig årsmålsansættelse.

Fru Margrete Auken havde også nogle betragtninger om, at vi jo var så udmærkede til at komme efter landbruget, men ikke efter vores egne, og også om, at nu skulle de meget gerne have en forbundsfælle i det grønne parti SF. Jeg vil gerne have frabedt mig det. Jeg tror slet ikke, fru Margrete Auken er den rette til at bedømme, hvem der er grøn og hvor grøn man skal være.

Der er to grønne farver, jeg vil advare fru Margrete Auken imod – det grønne er jo så godt både for hjertet og for synet – det er den giftiggrønne farve og den umodne farve. Den giftiggrønne, fordi man, hvis man tager op i en debat som den her, hvem der er grøn og hvem der er den bevidste miljøforkæmper hele tiden, ikke når langt, slet ikke med det, man gerne vil.

Vi har sagt, at vi er enige i sigtet med forslaget som sådant, at det vil medvirke til, at man i Københavns kommune og andre steder tager denne debat seriøst op og får gang i den dialog, fru Margrete Auken har efterlyst. Det kan fru Margrete Auken få ud af det, og det synes jeg i og for sig var væsentligt, men det har fru Margrete Auken måske ikke lyst til at kommentere, for kan man ikke få det hele, så får man ingenting. Sådan er virkeligheden ikke, fru Margrete Auken!

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg tror, jeg vil lade hr. Løvig Simonsens belærende bemærkninger stå helt til glæde for eftertiden og ikke kommentere den ende af det og så gå ind på forslaget.

Måske hørte jeg ikke rigtigt før; derfor slog jeg ørerne mægtigt ud den her gang for at høre, om der var noget, der lignede et konkret forslag til trøst og beroligelse for de folk, der bor derude, og for den sags skyld også for os andre, der bor inden for rækkevidde. Jeg kunne ikke høre det. Kun et fromt ønske om, at hr. Løvig Simonsens partikolleger i borgerrepræsentationen ville reagere lidt mere ansvarligt. Var der mere konkret i det? Jeg ville være forfærdelig glad, og jeg ville gå op og undskylde min tungnemhed, hvis der var mere konkret end et håb, og det er altså ikke særlig konkret.

Vi bør vente på ankenævnet, mener hr. Løvig Simonsen. Ankenævnet kommer med en underkendelse af miljøstyrelsen. Mener